

„Bože, kdo je člověk, že na něj pamatuješ?“

POSEZENÍ S DANIELOU BRŮHOVOU

Danielu Brůhovou známe jako dlouholetou moderátorku Českého rozhlasu. Její jméno se příležitostně vyskytuje i v Novém městě a moderovala také některé literárně-hudební večery Nadačního fondu časopisu Nové město. V současnosti spolupracuje s Českou televizí, TV Noe a studuje na Evangelické teologické fakultě UK. Na začátku pandemie poslala do redakce pozvánku na výtvarnou soutěž¹ s názvem „Bože, kdo je člověk, že na něj pamatuješ?“ Zajímalo nás, jak tato soutěž proběhla a co přinesla.

Vpředu zleva Daniela Brůhová a jedna z oceněných Sára Šebek. Vzadu František Štěch a Ivana Noble při vernisáži v kostele Pražského Jezulátka.

Foto: Karel Meister

● Zapojila jste se do organizace soutěže. Jaké jsou její začátky?

S myšlenkou přišla teoložka prof. Ivana Noble z Ekumenického institutu Evangelické teologické fakulty. Na začátku nouzového stavu přemýšlela, co by mohlo pomoci lidem, kteří se cítí osamocení, nejistí a ohrožení. Tak vznikl nápad výtvarné soutěže, k jejímuž názvu ji inspirovala slova Žalmu č. 8. Ráda jsem se k myšlence připojila spolu s teologem Františkem Štěchem, podpořili nás i další lidé, především Jiří Dosoudil a sestra Hana Benešová z Kongregace Dcer Božské Lásky.

● Jak soutěž probíhala? Kdo se zapojil?

Celá akce kopírovala průběh karantény. Sešlo se 232 děl různé kvality a široké škály témat. Nejvzdálenější dílo dorazilo z Indie od George Kondothra (73 let), kte-

rý je pravoslavným duchovním a inspiraci pro svá díla hledá v přírodě. Přišel také zajímavý obraz z koronavirem silně zasažené severní Itálie od paní Ivy Vaicové (70 let), které malování přinášelo úlevu a klid. Dostali jsme příspěvky i z Dánska, Bulharska nebo z USA. Zajímavá díla poslali klienti Domova pokojného stáří Nedašově, kteří jsou zároveň nejstaršími účastníky, nebo děti a jejich maminky z Azylového domu v Kyjově.

● Jaké bylo vyústění?

V současnosti jsou díla vystavena v online galerii (viz odkaz dole). Oceněné práce byly během června vystavené v kostele Pražského Jezulátka. Na vernisáži dostali soutěžící mimořádný hudební dárek. Vyslechli si zhudebněný Žalm č. 8. Skladbu složil člen Britské královské společnosti varhaníků Anthony Noble.

● Vyprávěla jste mi, že díla mnohdy provázely i zajímavé příběhy. Zmínila byste alespoň některý?

Každé dílo má svůj příběh a navíc autoři k nim psali vzkazy. Například Petr Ettler k obrazu „Život“, napsal, že jím chtěl říci „že kříž a utrpení jsou takové záchranné čluny. Není zapotřebí zkoumat jejich tvar, spíše pocítuj převozníkovou lásku...“.

Nebo autorka „Plakátu rozmanitosti“ Kristýna Plíhalová ke svému dílu poznamenala: „Vedu si pravidelně skicák, je to dobrý společník obzvláště na cestách hromadnou dopravou. Při skicování se často podivuju nad tím, jak jsou lidé rozdílní, podivuhodní i obyčejní, křiví i souměrní, hladcí i vrásčití a především všichni do jednoho krásní. K některým skicám z posledních měsíců jsem se vrátila a vytvořila tento plakát.“

● Mezi pracemi byly i dětské výtvo-ry...

Ano, nejmladší účastníci byla Lucinka Hanušová, sebe s tátou nakreslila, když jí byly 2 roky a 5 měsíců.

Pro dětské účastníky jsme v červnu uspořádali zábavné odpoledne s komentovanou prohlídkou, divadlem spolku Damdam a odměnami. Velký úspěch měli plyšáci. Ti přicestovali z neziskové organizace Klára pomáhá. Zkrátka za mnohé vděčíme četným dobrodincům a dobrovolníkům.

● Co jste si kromě hodin práce a organizování spojeného se soutěží z pandemie odnesla?

Už teď je zřejmé, že přes všechny negativní dopady může zkušenost s pandemií přinést i leccos dobrého, že z krize se můžeme i něco naučit. Mohou to být velké věci, ale i zdánlivé drobnosti. K těm drobným zkušenostem pro mne patří i tato soutěžní výtvarná přehlídka, která mi přinesla řadu krásných setkání.

Za rozhovor děkuje
Ludmila Šturmová

1. Viz Nové město 3/2020, str. 9.

Online galerie:
<https://ei.etf.cuni.cz/cz/unce/clovek-galerie>